

'Exit' sense accent

OPINIÓ

SERIA UNA LLÀSTIMA QUE GRAN
BRETANYA S'ALLUNYÉS, DE MOMENT,
DE NOSALTRES. TENIM MOLT PER
APRENDRE D'ELLS, O AQUEST ÉS EL
MEU PUNT DE VISTA.

De l'èxit nostre accentuat a l'*exit* ('sortida') sense accentuar en llengua anglesa, hi van tantes diferències que no cal ni ser una filòloga. Ben mirat, però, segurament no és tan distint "sortir-se'n" com tenir èxit. Tot depèn de qui s'ho mira. En qualsevol cas, els qui freqüentem la llengua anglesa, ja fa temps que ens vam avesar al "Grexit" o sortida de Grècia (*Greece* per al senyor Cameron i els seus súbdits). És a dir, la sortida d'aquell país del milhomes Varoufakis, que ara predica per la Pell de Brau, de la Comunitat Econòmica Europea. I quan ja ens hi havíem avesar, arriba el "Brexit" o sortida de Gran Bretanya de l'ídem. Parlem-ne.

Aquests darrers dies, a part del saineit PSOE-Ciudadans-Podemos, els noticiaris ens han atabalat amb les negociacions de David Cameron amb la Comunitat Europea per veure sota quines condicions ell, el primer ministre de Gran Bretanya, es manifestarà a favor de la permanència del seu país a la dita comunitat. Reaccions a can Cameron de tota mena, fins i tot dins del seu partit i en el benentès que ja Gran Bretanya és un soci europeu peculiar. Per exemple, conserva la seva moneda, la lliura esterlina, cosa que és el malson dels anglòfils, com és el meu cas, i el paradís dels jubilats britànics amb cases per la Península Ibèrica.

A ca nostra, o no s'ha reaccionat o s'ha fet dient que si els britànics se'n volen anar, que se'n vagin! Segons va manifestar el mestre de la humilitat que és Pablo Iglesias, líder de Podemos. Ja és desgràcia: ara que havia tastat l'esmòquing! Aquella peça de vestimenta que als homes els soluciona tota gala. (Les dones ho tenim més complicat si no som la reina Letizia.) Dir esmòquing per a mi és recordar el metro direcció

MARTA
PESSARRODONA

Covent Garden de Londres, ple d'hommes amb esmòquing per anar a l'òpera! I dic que és desgràcia perquè sí que m'importa una comunitat amb presència britànica.

Ben mirat, però, serà una sort per als catalans independentistes, constantment amenaçats a sortir d'Europa. Ves per on, podrem fer tàndem amb la Gran Bretanya! I quan ens visiti un dignatari estranger, posem per cas, Pablo Iglesias, l'obligarem a l'esmòquing. Li recordarem que Juan García Oliver (1901-1980), anarquista, que va entrar al Govern de la Segona República Espanyola, com a ministre de Justícia, abans havia estat conseller de la Generalitat de Catalunya. Com a conseller i encara que fos en plena Guerra Civil, es va donar l'avinentsa d'un sopar de gala. Companys i el seu Govern van pensar que García Oliver no hi podria assistir per manca d'esmòquing! S'erraven, perquè la professió civil de García Oliver era la de cambrer i, per tant, posseïa feia anys l'esmòquing! Coses de la vida.

Tornant, però, al Brexit, que de moment (mentre tingui passaport espanyol) lamentaré si es perpetra, i mentre assisteixo, com tothom, bocabadada davant de l'espectacle polític espanyol, he de confessar que, des dels Premios Goya de cinematografia, admiro Pablo Iglesias. Mentre el líder del PSOE llueix formoses corbates al despatx de la seu del seu partit, aquella nit va i imita l'Iglesias republicà, quan es presenta davant del Borbó sense corbata. Iglesias, en canvi, subratlla que per la cultura, el que calgui, esmòquing (segurament llogat) inclòs. Bravo! Aquesta va ser una actuació de gran divo amb quantitat de missatges subliminals. Puc suposar que si algú li ha preguntat mai a Iglesias el perquè de les seves mànigues de camisa davant d'un rei, la resposta deu ser: els republicans i jo som així, senyora! Copalta, diguem, per a la cultura, però.

Torno al principi: seria una llàstima que Gran Bretanya s'allunyés, de moment, de nosaltres. Tenim molt per aprendre d'ells, o aquest és el meu punt de vista. Per exemple, tot i els *tabloids* dubto que la premsa seriosa hagués comès la cruel incorrecció que va cometre la nostra, *matant* hores abans una companya d'aquestes pàgines, Muriel Casals. Per mor de què? De ser els primers a donar la notícia? De prendre *sortida* per *èxit*? Res no pot apaivagar l'error davant d'una mort prematura, incomprendible, tràgica, com la de la Muriel, però, al meu entendre, cal molt de respecte enfront del patetisme que suposa una mort. Amb el màxim de compassió, caldria esperar que aprenguem dels errors i mirem més cap a l'Albion carnèria que, al meu entendre, no és gens pèfida.

Poeta i escriptora